

PROLOOG

*E*en ruiter galoppeerde op haar wilde eenhoorn over een verlaten begraafplaats.

Het hoofd van het meisje was meer een schedel, het lijf van de eenhoorn meer een skelet.

Ze gingen net zo ongezien voorbij als de gekwelde geesten van degenen die onder de bomen begraven lagen, trokken zich niets aan van het geknetter van luchtblaadjes of het gefluister van met wier overwoekerde stammen.

Bosdiertjes verstopten zich voor hun woede tussen wortels van het aarde-element. De gloed van bloedrode bladeren doofde door hun intense verbittering.

Ze kwamen bij een boom, wit en glad als hun eigen botten.

Havikswoede duwde haar neus tegen de schors waarin een tekst was gekerfd:

BLOEDMAAN EQUINOX - GESTORVEN IN DE STRIJD - CHAOSKAMPIOENSCHAP

Kenna Everhart liet haar vingers over haar moeders naam glijden.

ERIKA EVERHART - GESTORVEN - SPIEGELROTSSEN

Kenna haalde een mes uit haar riem en ging de geestboom met een woeste kreet te lijf.

Witte stukjes schors dwarrelden als zomersneeuw naar beneden, net zo lang tot SPIEGELROTSSEN verdwenen was en GESTORVEN veranderd was in...

VERMOORD.

Ze stootte nog één keer een verdrietig gejack uit en stapte weer op haar wilde eenhoorn.

Zo was het genoeg. Erika's lichaam was hier niet. Was hier nooit geweest.

En Kenna moest aan het werk.

Havik droeg haar onder de kleurige bomen door en Kenna spoorde haar aan.

Deze begraafplaats was een herdenkingsplek voor een band die zij niet had.

Kenna was aan alle vijf de elementen gekoppeld.

En Havik zou eeuwig blijven leven.

Nee.

Ze moesten allebei eeuwig blijven leven.

De opvolger van de Wever was nog maar in twee dingen geïnteresseerd.

Wraak. En onsterfelijkheid.

Want Kenna Everhart zou zich nooit meer machteloos voelen.

HOOFDSTUK ÉÉN

HET AARDEFEEST

Skandar Smith zag de stralen van de ondergaande zon door de gepantserde bomen van de Horst dansen. Vanuit de deuropening van de boomhut waarin hij met zijn drie beste vrienden woonde, hoorde hij de vertrouwde chaos terwijl ze een poging deden om op tijd naar het Aardefeest te vertrekken.

‘Bobby! Je hebt je jas nog niet eens aan!’ riep Flo Shekoni wanhopig uit.

De laarzen van Bobby Bruna belandden met een bonk op de metalen vloer. ‘Ik weiger me eerder om te kleden dan nodig is. Groen staat me gewoon niet.’

‘Nee, en geel past zo goed bij je zonnige karakter,’ zei Mitchell Henderson sarcastisch.

‘Dat is nergens voor nodig,’ reageerde Flo vermanend, en Skandar vermoedde dat Bobby een grof gebaar naar Mitchell had gemaakt. ‘Ik weet dat je het luchtseizoen fijner vindt,

Bobby, maar we moeten echt weg, anders missen we het hele feest.'

'Wat kan jou het eigenlijk schelen?' mopperde Bobby. 'Je hebt een hekel aan mensenmassa's.'

'Vlammende vuurbollen,' vloekte Mitch. 'Ik was helemaal vergeten dat er een scheur in mijn jack zat. Je ziet m'n halve schouder!'

'Je mag mijn jack wel aan,' zei Bobby onschuldig. 'Dan hou ik gewoon m'n gele aan en...'

'Mitchell Henderson, als je haar groene jack aandoet ga ik...'

'Oo, Flo, doe dan!' joelde Bobby, gevolgd door gelach en rennende voetstappen.

Glimlachend draaide Skandar zich om. 'Hé! We zijn nu Juvenielen – bijna volleeerde, volgroeide eenhoornruiters dus.' Hij stapte de boomhut in en ontweek op het nippertje Flo, die achter Bobby aan zat, die achter Mitchell aan stormde. 'Als jullie zo doorgaan, moet ik misschien op zoek naar wat volwassener vrienden. Even mijn *vleugels uitslaan*.'

Flo, Bobby en Mitchell bleven stokstijf staan, keken elkaar aan en... renden op Skandar af om hem joelend op de berg zitzakken te gooien.

'Ik wil niet vervelend zijn, geestjongen,' kraaide Bobby, 'maar wij zijn de enigen die jou erbij willen.'

Skandar zuchtte dramatisch. 'Dan moet ik het toch maar met jullie doen.' En één gelukzalig ogenblik, terwijl hij daar zo omringd door zijn vrienden op de kleurige zitzakken lag, leek het bijna alsof alles goed was.

Uiteindelijk – nadat er heel wat jacks geruild en gerepareerd waren – bereikte het viertal de drukke straten van Vierpunt. Bobby en Toornvalk liepen links van Skandar en Schelmenge-

luk, Mitchell reed op Rosse Nachtpracht rechts van hen en Flo en Zilverdolk glansden voor hen, dwars door de massa in het groen gehulde Eilanders die allemaal op weg waren naar het Elementenplein.

‘Valt er überhaupt iets te beleven op dit feest?’ vroeg Bobby.

‘Hoe bedoel je?’ zei Flo over haar schouder terwijl Dolk voor hen uit draafde. De zilverhoorn leek net zo bang als zijn ruiter dat ze te laat zouden komen.

‘Eh, aardevechters staan niet echt bekend als feestbeesten, hè? Als het het Lúchtfeest was...’

‘Bobby, hou eens op met klagen over het nieuwe seizoen,’ zei Mitchell. De vleugels van Rosse raakten die van Schelm in de smalle straat waar ze zich doorheen wurmden.

Flo leek een beetje beledigd. ‘We houden heus wel van feestjes, maar het kost ons gewoon iets meer moeite dan luchtvechters. Jullie kunnen overal een feest van maken.’

‘Aww, dank je wel, Flo!’ zei Bobby, oprecht geraakt.

Mitchell grinnikte. ‘Ja, ik durf te wedden dat Bobby zelfs van een begrafenis nog een feestje kan...’

Flo schudde haar hoofd naar Mitchell en Bobby trok een wenkbrauw op.

‘Sorry, Skandar,’ zei Mitchell geschrokken. ‘Dat kwam er zomaar uit. Ik wilde je niet...’

‘Geeft niet,’ zei Skandar. ‘Niks aan de hand, echt niet.’ Dat zei hij al sinds juni, en hij wist dat niemand hem geloofde, maar soms werd het wel een beetje vervelend dat zijn viertal hem de hele tijd behandelde alsof zijn moeder was gestorven, zijn zus hem had verraden en zijn tante op de vlucht was. Daarom verlangde hij zo naar die momenten waarop ze gewoon lol hadden met elkaar, en keek hij zo uit naar brieven van zijn vader.

Robert Smith schreef nog steeds dat hij zo trots was geweest toen hij zijn zoon aan het eind van het Uitvliegersjaar in de Luchtproef had gezien. Hij wist niets van de afschuwelijke dingen die daarna waren gebeurd. Dus als Skandar terugschreef, kon hij net doen alsof hij met zijn zus een doodnormaal leven in de Horst leidde. In zijn hoofd was het dan bijna alsof het verhaal dat hij voor zijn vader verzong waar was.

‘Dit ziet er anders best uit als een goed feest,’ zei Mitchell, die het gesprek weer op gang probeerde te brengen toen ze het Elementenplein op reden.

Dit was de eerste keer dat Skandar bij het Aardefeest kon zijn en hij had het plein nog nooit zo mooi gezien. De aardevechters hadden er een weiland op laten groeien en overal stonden bloemen in het kniehoge gras, dat op de een of andere manier bestand leek tegen honderden trappelende eenhoornhoeven. Het rook lekker en fris, en ook alle kraampjes eromheen waren in aardethema. Sommige leken op grotten, vol edelstenen waar klanten sieraden van konden laten maken, en bij andere stonden bakken vol bloemen of groentes die je zo uit de grond kon halen om ze te laten roosteren. En zoals gewoonlijk waren er ook allerlei activiteiten om ongedurige ruiters en eenhoorns te vermaken: touwtrekken met bloeiende slingerplanten, een hindernisbaan met enorme magneten en een zandsculptuurwedstrijd vol prachtige kunstwerken. Skandar zag al een zanderige versie van de Bron, inclusief volmaakt ronde deur.

Hij hoorde het vrolijke geroezemoes van de feestgangers en voelde een steek van jaloezie. Hoe kon er voor hen niets aan de hand zijn, terwijl zijn hele wereld een paar weken geleden onherroepelijk veranderd was? Erika Everhart, de duis-

tere vriend van het geestelement, de aartsvijand van het Eiland, de Wever, was dood. Maar hoeveel bijnamen ze ook had, ze was ook Skandars moeder geweest, en haar verliezen deed veel meer pijn dan hij had gedacht. Zelfs na alles wat ze het Eiland had aangedaan. En zijn zus. Mét zijn zus.

Het viertal steeg af en keek om zich heen – zelfs Bobby leek onder de indruk. Skandar zette zijn sombere gedachten van zich af. Hij wilde net vragen of iemand zin had om een portie gebakken aardappels te delen toen er drie Horstruiters op hen afkwamen.

Skandar herkende ze allemaal meteen. Marcus, met zijn eenhoorn Zandstormbaan, was verkozen tot nieuwe squadroncommandant van het Slechtvalkgenootschap, de topvliegers van de Horst. Marcus werd vergezeld door mede-Slechtvalk Patrick op Turbo Tornado, en opvallend genoeg ook door Bobby's jongere zusje Isabel Bruna, op haar gloednieuwe eenhoorn Tsunami's Bode.

Het was goed te zien dat Bobby en Isa familie waren: ze hadden dezelfde strakke bruine pony en dezelfde lichtbruine huid. Maar Isa had lang haar in twee keurige vlechten, en haar ogen waren groter en helderder, alsof ze voortdurend verbaasd was over alle commotie die ze veroorzaakte. Daarnaast was Valk loodgrijs, en Bode zo wit als sneeuw.

'Isa!' siste Bobby. 'Wat doe jij hier? Kuikens mogen niet naar de feesten!' Skandar had Bobby nog nooit zo Flo-achtig horen klinken.

Isa klakte met haar tong. 'Je vergist je weer eens, hermana. De commodore heeft de regels veranderd.'

'O.' Bobby leek even van haar stuk gebracht en richtte zich toen op Marcus en Patrick. 'Oké, andere vraag. Waarom heb-

ben jullie als Jagers een Kuiken uitgenodigd?’

‘We hebben haar niet uitgenodigd,’ protesteerde Patrick. Zijn gemuteerde haar piekte alle kanten op, alsof hij onder stroom had gestaan. ‘Ze rijdt gewoon achter ons aan!’

‘Hard maar waar,’ zei Isa met een klopje op Bodes nek.

‘Isa...’ begon Bobby, maar toen haalde ze diep adem, alsof ze rustig probeerde te worden. Flo keek goedkeurend toe: ze had Bobby aangemoedigd om een nieuw begin te maken met haar zusje nu zij ook op het Eiland was. Het probleem was alleen, zoals Skandar na de komst van Isa meteen had gemerkt, dat Bobby’s zusje echt verschrikkelijk irritant was.

‘Ik ben op zoek naar een Juveniel,’ zei squadroncommandant Marcus, zonder nog op de zusjes te letten. ‘Elias, een aardevechter, rijdt op Roversmagneet. Hebben jullie hem gezien?’

Dat hadden ze niet.

‘Is er iets aan de hand?’ vroeg Flo.

‘Dat weet ik nog niet,’ zei Marcus met een ernstige frons. ‘Veel vrienden van Elias zijn na de Chaosproeven tot nomade verklaard. Instructeur Webb heeft hem al dagen niet gezien en maakt zich zorgen.’

‘Hij duikt wel weer op,’ stelde Patrick hem gerust. ‘En dan kunnen we het weer hebben over waarom je me zo verraden hebt door Fen als je eerste luitenant te kiezen.’

Marcus nam met een goedmoedig gekreun afscheid en de jongens reden door naar de volgende groep Horstruiters. Bobby greep de teugels van Bode voordat Isa achter hen aan kon gaan.

‘Zullen we samen wat leuks doen?’ vroeg ze in een manmoedige poging om aardig te zijn. ‘We kunnen naar zo’n

edelstenengrot? Iets blauws uitzoeken, de kleur van je element?’

Isa rolde met haar ogen. Skandar vroeg zich af wie van de twee daar ooit mee begonnen was.

Zijn maag rammelde en hij keek naar Flo en Mitchell, maar die laatste reed al op Rosse naar een groep smeden rond een bard die over de naderende oogst stond te zingen. ‘Ik heb beloofd dat ik... Ik ga even kijken of Jamie...’ Mitchells stem werd opgeslokt door de menigte terwijl hij op zoek ging naar zijn vriendje.

‘Aardappels?’ vroeg Skandar aan Flo. Ze knikte enthousiast en de zilverkleurige strepen in haar afro blonken.

In de rij zag Skandar verderop Rex Manning staan, omringd door leden van de Zilverkring. Er kroop een huivering over zijn rug toen hij de moodring van Nina Kazama om de bleke vinger van de commodore ontdekte. Tijdens de zomerzonnewende had Rex zijn ware aard laten zien en alle geestvechters die hij te pakken kon krijgen in de gevangenis gegoooid. De andere Horstinstructeurs hadden Skandar beschermd, maar hij was bang dat Rex daar binnenkort ook een stokje voor zou steken.

Hij keek naar Flo. ‘Waarom doet niemand onderzoek naar Nina’s dood? Ik weet zeker dat Rex haar vermoord heeft. Een moordenaar mag toch geen commodore zijn? Heeft Rex weleens iets tegen jou gezegd? Over Nina? Over mij? Over Agatha? Over wat hij met het geestelement wil als...’

Snel als een bliksemschicht drukte Flo haar vingers tegen zijn lippen, en Schelm gromde. ‘Skar, niet doen,’ zei ze, zonder aandacht aan de zwarte eenhoorn te schenken. ‘Er is geen bewijs dat Rex Nina vermoord heeft.’

‘Maar hij draagt haar ring!’

Flo schudde haar hoofd. ‘Daar kunnen allerlei verklaringen voor zijn. Misschien is het wel een eerbetoon – ze hebben toch samen in het Slechtvalkgenootschap gezeten?’

‘Ja, maar...’

‘Ik vertrouw Rex ook niet, oké? Niet nadat hij Agatha en jou wilde laten arresteren. Maar ik denk echt niet dat hij een moordenaar is. En hij heeft niet meer vooroordelen tegen het geestelement dan de meeste mensen op dit Eiland. Weet je nog hoe hij ons aan het eind van het Jonkiejaar van zijn vader heeft gered? En Dorian zit kennelijk nog steeds in de gevangenis.’ Ze slikte. ‘Volgens mij is Rex gewoon een ingewikkelde man. Ik heb in de Zilverkring weleens geruchten gehoord over dat hij een zware jeugd heeft gehad.’

Skandar gromde ongelovig. ‘Pfft, ik heb het vroeger ook niet bepaald makkelijk gehad. Maar ik heb niemand vermoord!’

Flo zuchtte. ‘Ik denk niet dat hij echt zo slecht is. Ik denk dat hij zich aan Aspens belofte zal houden en de geestvechters weer toe zal laten als het jou lukt om je training af te ronden. Hij is een man van zijn woord, Skar. Volgens mij wil hij gewoon het Eiland beschermen.’

Skandar had geen zin om het op de spits te drijven. Flo ging altijd van het goede in anderen uit, en dat vond hij juist zo geweldig aan haar, maar hij was er ook van overtuigd dat Rex Manning een van de gevaarlijkste mensen was die hij ooit had ontmoet.

‘Over een paar weken begint onze Juvenielentraining,’ zei Flo, met die glimlach waardoor Skandar altijd alles om zich heen vergat. ‘Geniet gewoon van wat er gaat komen in plaats van je zorgen te maken.’

Skandar haalde zijn schouders op, want hij wist dat ze het ook over Kenna had. Hij had gemerkt dat Flo hem erg goed in de gaten hield. Misschien had ze door dat hij maar bleef maken over wat er in juni was gebeurd – Kenna's verraad, haar poging om een nieuwe generatie ruiters te creëren en het allerergste: het moment waarop ze IJzige Zwanenzang, de eenhoorn van Agatha, had vermoord.

'Neem het maar aan van iemand die het kan weten,' ging Flo verder. 'Piekeren helpt niet. Welke smaak wil je?' Ze wees naar het bord boven de kraam.

Onder de woorden PAULA'S PERFECTE PIEPERS stond een lijst keuzes die klanten moesten maken voordat ze hun aardappels konden bestellen: knapperigheid (van zacht tot hardgebakken), zout (van een snufje tot zeewater) en ten slotte de smaak, waarvan er minstens twintig waren, van rozemarijn tot citroen, rundvlees en chocola.

'Zou dat lekker zijn, gebakken aardappels met chocola?' vroeg Skandar zich af.

'Er is maar één manier om daarachter te komen.' Flo gaf hem een knipoog en knielde bij de houten plantenbak, op zoek naar een aardappel die zich in de aarde had verstopt.

Skandar wilde net naast haar gaan zitten toen hem iets vreemds opviel aan de standbeelden midden op het Elementenplein. De betonnen bliksemschicht, golven en vlammen waren allemaal nog gewoon grijs, maar dwars over het grillige rotsblok dat het aarde-element voorstelde was een lange witte streep geschilderd.

Skandars hart begon te bonken en hij hoorde zijn gejaagde ademhaling. De paniek die hem overspoelde verdreef het vrolijke gebabbel van het smaragdgroene publiek naar de achter-

grond. Hoorde die verf op het standbeeld bij het feest? Vast niet. De organisatoren zouden echt wel snappen hoeveel paniek dat zou veroorzaken. Het leek precies op het teken. Háár teken.

‘Flo?’ zei Skandar met trillende stem.

Ze keek waakzaam op. Ze hadden samen al zo veel meege maakt dat ze de angst in zijn stem meteen hoorde.

‘Zeg alsjeblieft dat het aardestandbeeld al de hele tijd ge verfd was.’ Skandar wees naar het rotsblok. ‘Dat iemand ge woon een hele slechte grap heeft uitgehaald.’

Flo stond op om naar het plein te kijken. ‘Zo was het net nog niet, Skar.’

Zonder nog iets te zeggen klom ze op Dolks rug. Skandar ging op Schelm zitten, die een stoot kalmte door hun band stuurde toen hij de spanning bij zijn ruiter voelde.

Andere mensen zagen het standbeeld nu ook. Sommige rui ters wezen, andere stonden ongelovig te staren, en er trok een golf van ongerustheid over het Elementenplein.

Binnen een paar seconden doken Valk en Bode naast Dolk en Schelm op uit de zee feestgangers. Tot zijn opluchting zag Skandar Mitchell ook aankomen, samen met Jamie die naast Rosse over het weiland sprintte. Schelm krijste, alsof hij zei dat zijn vurige vriendin moest opschieten.

‘Ik snap het niet,’ zei Isa, terwijl het viertal hun eenhoorns in een beschermende kring rond Tsunami’s Bode dreef. ‘Het is gewoon verf op een standbeeld, waarom is iedereen zo...’

‘Het is het teken van de Wever.’ Bobby klonk gespannen. ‘Net als de streep die ze op haar gezicht had. En de bles van een geesteenhoorn.’

‘Maar de Wever is toch dood? Volgens de Eilanders in mijn

viertal heeft commodore Manning haar vermoord!’ hield Isa vol.

‘Hij heeft haar niet vermoord,’ gromde Skandar. ‘Maar ze is dood, ja. Ik heb haar zien sterven.’

Isa zei niets meer.

‘Wie doet nou zoiets?’ Jamie klonk boos.

‘Ik kan wel iemand bedenken,’ zei Mitchell met een blik op Skandar.

‘Maar ze zou hier toch niet iets doen?’ zei Flo zacht. ‘Te gevaarlijk. Te veel vedetten en zilverhoorns overal. De hele Raad van Zeven is hier. En de commodore.’

Toen zakten er overal op het Elementenplein eenhoorns in elkaar.

Ruiters slaakten geschrokken kreten omdat ze van hun eenhoorn vielen. Noodpijlen schoten van de zadels van aardevedetten die op de grond belandden en groene rook trok over het plein. Mensen gilden toen eenhoorns die boven het feest hadden gevlogen naar beneden suïden, dwars door kraampjes en zandsculpturen heen. Zandstormbaan viel boven op een instortende edelstenengrot, en de kleurige juwelen spatte in het rond terwijl squadroncommandant Marcus uit de puinhopen kroop.

Schelm loeide verward en staarde net als Skandar naar Gabriel, die zich met zijn stenen kapsel over Koninginneprijs boog en haar smeekte om wakker te worden. Aisha riep telkens de naam van Zwaardsmaragd; de bloemen in haar haar verwelkten van angst. Freya trok huilend aan de manen van Aarderover. Skandar keek in paniek weer naar Marcus en de plek waar Zand in een zee van edelstenen lag.

‘Het zijn de aardevechters,’ riep Mitchell. ‘Het gebeurt alleen met de aarde-eenhoorns!’

‘Behalve met Dolk,’ fluisterde Flo. Ze vlocht haar vingers door zijn zilverkleurige manen, alsof ze hem zo overeind probeerde te houden.

De tijd op het plein leek te vertragen. Skandar tuurde naar de levenloze lichamen die als gevallen engelen op de grond lagen, de vleugels gespreid in vreemde hoeken.

‘Het komt goed, toch?’ vroeg Isa angstig met haar armen om de hals van Tsunami’s Bode, alsof ze bang was dat haar watereenhoorn ook in elkaar zou zakken. ‘Ze zijn toch niet dood?’

Skandar wilde antwoord geven, maar toen deden de gevallen eenhoorns dat voor hem. De aarde-eenhoorns kwamen allemaal tegelijk als spoken uit ondiepe graven overeind. Maar ze waren niet dood. Hun doorzichtige hoorns gloeiden spookachtig in het licht van de fakkels en Skandar besepte dat het nog veel enger was.

Alle aarde-eenhoorns waren wild geworden.

Schelm brulde, Valk en Dolk krijsten en Bode en Rosse steigerden toen de rotte stank van de wilde-eenhoornmagie over het plein zweefde. Mitchell zei tegen Jamie dat hij moest vluchten en de jongen sprintte weg terwijl hij tegen de andere smeden schreeuwde dat ze zich in hun smidse moesten verstoppen.

De aardevechters op het Elementenplein leken verlamd van schrik. De eenhoorns van wie ze hadden gehouden zodra ze hen in de Bron voor het eerst in de ogen hadden gekeken, waren veranderd in de monsters waar ze bang voor hoorden te zijn. Vachten die net nog glanzend waren geweest, werden dof. Vleugelspielen die in de loop van jaren waren opgebouwd, verdwenen nu weldoorvoede lichamen krompen

en verschrompelden. Binnen een paar tellen werden de contouren en bobbels van hun boten zichtbaar.

Sommige ruiters renden in paniek het plein af. Andere bleven – smekend, roepend, huilend – terwijl hun geliefde eenhoorns in het wilde weg elementstoten afschoten en het hele plein in chaos stortten. Commodore Manning en de Raad van Zeven hadden een verdedigingslinie gevormd en vuurden bliksemschichten af in een poging de wilde eenhoorns uit de menigte te drijven.

‘Stop! Hij is zichzelf niet! Niet doen!’ riep Farooq, die Giftige Tijn tegen de luchtmagie probeerde te beschermen. Maar Tijn stormde zijn ruiter grommend voorbij en de jongen belandde in het hoge gras van het weiland.

‘Wat verschrikkelijk!’ riep Flo. Ze riep een zandschild op om een stoot stinkende rook van een wilde eenhoorn af te weren.

‘Maar hoe dan?’ Mitchell schoot een vuurbol naar Zwaardsmaragd in een poging haar weg te jagen zonder haar te verwonden. ‘Dit kán gewoon niet. Gebonden eenhoorns worden niet zomaar wild...’

Een wilde eenhoorn zeilde rakelings over hen heen.

Een wilde eenhoorn met een ruiter.

Over het gezicht van de ruiter liep een streep witte verf van het voorhoofd tot de kin. Maar daar hielden de vergelijkingen met de Wever op, want deze ruiter had doornige stengels rond haar arm, ijspegels in haar keel, lava in haar aderen, veren bij haar oren en een hoofd dat voor de helft een doodshoofd was. En ook als Skandar al die dingen niet gezien had, zou hij zijn zus uit duizenden herkend hebben.

Kenna Smith landde op Havikswede midden in de chaos

van op hol geslagen eenhoorns, smekende ruiters en vluchtende Eilanders – en ze lachte. En lachte.

Skandar merkte nauwelijks dat hij op Schelm door de groep schreeuwende aardevechters reed. Hij had amper in de gaten dat hij elementaire schilden optrok om de stoten van de wild geworden eenhoorns af te weren. Hij hoorde bijna niet dat hij de naam van zijn zus brulde. 'KENNA!' Een vurige wanhoop om bij haar te komen kolkte door zijn aderen, ook al had hij geen idee wat hij ging doen als hij er was. Haar aanvallen? Knuffelen?

'Hou haar tegen!' De gebiedende, blaffende stem van Rex Manning klonk boven het gebrul van de wilde eenhoorns uit. De Commodore en zijn hele, aan lucht gekoppelde Raad van Zeven galoppeerden vanaf de andere kant van het plein naar Havik toe.

Kenna hield op met lachen en reed op Havikswuede naar voren – weg van de commodore, maar dichterbij Schelmen-geluk. Havik sloeg haar rottende vleugels uit en het weiland verwelkte waar haar geraamteachtige knieën de bloemen raakten. Heel even dacht Skandar dat ze tegen Schelm op zou rennen, maar vlak voor de botsing steeg de wilde eenhoorn op en scheerde ze over hem heen.

Skandar vocht tegen de tranen. Niet omdat Kenna zich als de Wever had geschminkt. Niet omdat zij er vrijwel zeker voor gezorgd had dat de aarde-eenhoorns wild waren geworden. Maar omdat zijn zus hem niet eens had aangekeken. Hij miste haar; hij kon er niks aan doen. Hij wist dat hij haar als de vijand hoorde te beschouwen, maar eigenlijk wilde hij alleen maar praten over wat er in juni was gebeurd. Was zij ook verdrietig? Was ze – net als hij – boos dat Erika

Everhart hen opnieuw in de steek had gelaten?

Skandar was zich vaag bewust van zijn viertal dat naast Schelm kwam staan.

‘We moeten hier weg,’ zei Bobby knarsetandend. Het viel niet mee om haar zusje tegen alle rondwervelende stoten van de aarde-eenhoorns te beschermen. Isa was nog maar net met haar Kuikentraining begonnen en haar pogingen tot magie deden meer kwaad dan goed. ‘Bode kan nog niet vliegen, dus we moeten naar de Horst rijden.’

Vierpunt was in rep en roer. Het viertal vocht zich er een weg doorheen, met de jonge Tsunami’s Bode beschermend tussen hen in. De aarde-eenhoorns leken minder op hun hoede voor menselijke nederzettingen dan normale wilde eenhoorns, en Skandar zag er minstens tien door de smalle straatjes galopperen. Andere hadden al houten boomhutten in brand gestoken of winkelruiten aan diggelen geschopt. Sommige ruiters probeerden ze te vangen, andere doken weg in portieken of verstopten zich in de bomen.

‘Van gebonden naar wild. Dat kan niet,’ zei Mitchell nog een keer toen ze bij de voet van de Horstheuvel waren.

‘Mitchell, het is net gebeurd,’ snauwde Bobby. ‘Dus het kan duidelijk wél.’

‘Waarom is Dolk nog normaal?’ Flo’s stem was nauwelijks hoorbaar.

‘Misschien omdat Dolk een zilverhoorn is,’ gokte Skandar. ‘Zilverhoorns zijn minder vatbaar voor geestmagie.’

‘En Dolk is de enige aardezilverhoorn, toch?’ vroeg Bobby.

‘Samen met Zilversoldaat van Elora,’ zei Mitchell, die al met een plan bezig was. ‘We moeten Agatha een bericht sturen om te vragen hoe de situatie bij de Zwervers is. Zijn het álle aar-

de-eenhoorns, of alleen degene die vanavond op het Elementenplein waren?’

Flo maakte zich nog steeds zorgen om Dolk. ‘Dus jij denkt dat Kenna dit met het geestelement heeft gedaan? En dat Dolk niet geraakt kan worden omdat hij een zilverhoorn is?’

‘We weten het pas zeker als we Elora gesproken hebben,’ zei Skandar voorzichtig, maar hij dacht aan het feit dat wilde eenhoorns zich aangetrokken voelden tot het geestelement. En aan dat alleen geestvechters de band konden zien en verbreken om eenhoorns te doden. En dat kon óók niet bij zilverhoorns.

‘Waarom zou je zus zoiets doen?’ vroeg Isa beschuldigend aan Skandar.

Hij zette zijn stekels op. ‘Kenna heeft... veel meegemaakt. De kans is groot dat ze momenteel niet goed weet wat ze doet.’

‘Neem je het nou echt voor haar op?’ vroeg Bobby ongeloofig. ‘Na IJzige Zwanenzang?’

‘Niet doen, Bobby. Oké?’ zei Flo nadrukkelijker dan anders.

Mitchell walste met praktische zaken over de spanning heen. ‘De vraag hóé Kenna dit gedaan heeft is enger dan waaróm. Hoe heeft ze zo veel eenhoorns tegelijk kunnen raken? Zulke magie, en zo sterk, betekent dat...’

‘...we allemaal in gevaar zijn,’ vulde Skandar aan.

Want Kenna was sterker dan alle ruiters die Skandar ooit had gezien. En ze was aan het rouwen, net als hij.

Een vreselijke en vreeswekkende combinatie.